

Diari portantveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Una obra de sanejament

Cal elogiar la conducta digna i alhora enèrgica que ha adoptat el Govern de la República incapacitant moralment a un dels homes més representatius del partit radical com és el nostre irreconciliable Emilià Iglesias.

La conducta del tal diputat pot córrer paral·lelament amb els procediments que els homes més destacats de la funesta monarquia empraven freqüentment i a espatlles del poble, que en aquella època els confiava la seva representació. Però el parlamentari avui incapacitat, a bon segur que no comptava en què han passat aquells temps en els quals les irregularitats i el "chantage" estaven a l'ordre del dia. Avui vivim dintre un règim de millor justícia, poc propici als arrivistes que volen surar per mitjans innobles.

La ràpida ensorrada d'Emilià Iglesias era cosa prevista. La seva trajectòria política és tant tortuosa i incerta des dels començos, que per tot aquell que l'hagi seguida de prop no ha quedat gens sorprès de l'epíleg. Es viu en nosaltres el record d'aquell assalt al Govern civil de Barcelona, pactant amb l'últim representant del Borbó a la capital de Catalunya, general Despujol, i més fresc encara la inoportunitat de la seva verborrea en contra les aspiracions legítimes del nostre poble.

No és amb esperit de revenja que recollim i comentem aquest afer. El caigut o el mort civilment, el millor que pot fer-se-li és oblidar-lo, però en el cas concret que ens ocupa, avui per avui, és un deure patriòtic el comentar-lo, perquè el càstig imposat adverteix als probables delinqüents que amb un govern constituït no pot jugar-s'hi.

L'actitud adoptada per les Corts Constituents es fa mereixedora de tot encomi. Devem tots els ciutadans que sentim l'emoció liberal dels actuals moments històrics aportar l'ajut més entusiasta a l'obra de sanejament que els nostres governants duen a terme. Els homes que tenen el timó del país a la seva mà necessiten de l'encoratjament de tots els sectors esquerrans, car més que una obra personal, estan

fent una tasca en mires al benestar i el prestigi de la col·lectivitat.

Ens hauria plagut més i a l'ens sems donat proves d'un tacte polític, si el partit radical hagués portat la iniciativa de la incapacitació del seu diputat, car el dit agrupament coneixia l'amoralitat del parlamentari actualment en desgràcia. El fet que la minoria radical-socialista fos qui donés la veu d'alerta, pels reaccionaris i els enemics de la república, és una arma que aprofiten per insidiosament senyalar les diferències entre ambdues fraccions de la Cambra, i tracten de fer veure a la massa majoritària del país que al Parlament s'hi fe-

conda una rancúnia que dona lloc a un malestar profund.

El procés que semblava haver-se esllanguit després de la primera reunió secreta, ha experimentat a última hora una inesperada revifalla, la qual cosa donarà lloc a noves intervencions, la conseqüència de les quals es fa difícil de predir.

Com a veritables liberals exigim les responsabilitats pretèrites, però amb la mateixa fermesa demanem les sancions degudes pels homes que a l'empar d'aquest nou règim intentin prevaricar i encimbellar-se per mitjans il·legals.

Que continui el Govern de la República amb l'obra depuradora suara iniciada. Fent-ho així, es farà creditor del respecte de tots els ciutadans honrats, i portarà a bon terme l'obra excelsa que el poble li ha confiat.

Per darrera vegada

De nou, l'amic J. F. B., de Montbrí, des de "Les Circumstàncies" ens obsequia amb un article excessiu i temible, el qual ha fet trontollar la nostra fe i les nostres conviccions. Vertaderament hom queda esmicolat i és amb penes i treballs que hem pogut recollir els nostres trossos per tal de contestar-li amb la màxima modèstia. Volem anar amb peus de plom, no fos el cas que el nostre inspirat poeta montbrionenc, per acabar de pulveritzar-nos ens dediqués un nou cabàs de prosa periodística de tal contundència que privés l'humor a la gent d'aquesta casa.

Es per això que un xic cohibits ens atrevim, amb permís del nostre contraopinant, contestar damunt per damunt i globalment alguns dels punts que toca des de les planes de l'òrgan d'"Acció Catalana" a Reus.

Estem conformes en què la nostra polèmica no interessa gens als lectors i és per això, que després d'aquestes ratlles els prometem no insistir, puix ni l'assumpte paga el tret ni el nostre entrançable amic J. F. B. mereix una excessiva beligerància en quant a afers d'ordre polític. Interpreta, aquest, la política d'una manera tan especial i tallada al seu patró, que resulta impossible prendre'l en seriò.

Si ens remontem, amic, a l'origen que decidí la vostra intervenció des de les planes de "Les Circumstàncies", podríem a bastament demostrar-vos l'error fonamental que sofriu. Però això ni és necessari ni vos haveu significat molt d'interès en saber-ho per quant solament fent-ne una al·lusió esviaixada en els dos—diem-ne—articles us lliureu de ple a un seguit de consideracions insidioses contra Foment, que sabíeu que no podien quedar sense una contestació adequada. I potser, tal com dèiem en el nostre primer article, tractant-se d'una al·lusió directa a nosaltres solament ens haguérem limitat a apartar-vos amb el peu, però és que a més, amb una ingenuïtat angèlica, advoqueu pel sosteniment del caciquisme als pobles rurals i això, amic J. F. B., és una falla indefensable. Amb aquesta reiterada confessió ens mostreu qui sou respecte un afer tant delicat i evidència el que remarcàvem que no parreu per compte propi. Passarem per alt el comparar-vos amb el legendari personatge de la Història Sagrada ja que això no us plau, però tingueu present que en llogar-se a un cacic per a guanyar-se la vida, moltes vegades sense figurar en el contracte de treball hi van inclosos uns compromisos que tots els homes, que com vós es van-

ten d'ésser liberals "pur sang", han de saber eludir. En fi, vós que sou erudit, no ignoreu que liberal vol dir obrar exempt d'influències imposades. Entesos?

Amb una excessiva modèstia feu el vostre panegíric que, de veritat, ens enterneix. Quin caciquisme heu combatut, quan avui, canviant de manera de pensar en feu l'apologia? Sublevàreu tot el poble i actualment veniu fent el caldo gras als senyors que són majoria i que sabeu representen la reacció més aferrissada i funesta?

El que dieu respecte les proclames revolucionàries ja ens confessàreu, baixet, molt baixet, si vàreu repartir-les entre els cacics montbrionencs i els parents i amics de Martínez Anido que en aquella data consideraven el poble com un feu i que avui troben en vós el més ferm defensor. Les dites proclames fent-nos un impensat honor, reconeixeu haver-les rebut de mans d'uns homes de "Foment" que actualment, pel sol fet de portar-vos la contrària qualifiqueu de velleïdors, poc conseqüents i panxaccontents. No s'hi val, entrançable senyor J. F. B.; aquest paperet sols escau a un comparsa i com a tal la seva missió és fer sempre un discret mutisme si és que no vol tartamudejar.

I aprofitant l'avinentesa direm que el nostre partit prefereix sempre afillar-se les entitats que tot i no sentir intensament el catalanisme s'hi troben ben disposades, i no pas quedar-se amb les deixalles del P. U. P. que amb una disfressa circumstancial s'enrolen en un partit que no encaixa ni de molt a llur ideari, però que en adaptar-s'hi, sols és en mires egoístes de continuar medrant.

I per últim amb això que dieu dels càrrecs i empleus, de recerca de vots vinguin d'on vinguin, heu cregut engegar un castell de focs i solament, creiu, heu encès una tísica candela que fa tan poc llum que si no hi pareu compte podrieu ensopegar.

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! EMPRESSES TOTES!: SERVIU-VOS DE "FOMENT". CONVE ALS VOSTRES INTERESSOS ANUNCIAR-HI